
ВЪ СΙΑНИЕТО НА НОЩЬТА.

Прозрачна люлка отъ лучи, обвиснала надъ свѣтли бездни,
И тихичко мечта мечтата ми люлѣй;
И дивни сказки ѝ разказва за тайнитѣ призвѣдни —
И тихичко мечта съ разсиани коси мечтата ми люлѣй. . . .

Въвъ златни люлки отъ лучи, обвиснали надъ нощъ, която
[си отива,
Мечта-царица тихичко мечтата ми прѣспива. . . .
И ангели прѣбулени съ вуали снѣжни сипятъ
Вѣнци отъ грѣйнали звѣзди надъ ней. . .

Мечта-царица тихичко мечтата ми люлѣй,
И шепне ѝ на сънь за щастие, за сребърни простори.
И ангели разсѣнили крилѣ смилено бдягъ надъ ней:
Нощъта прозрачно-блѣда безмълвно си отива. . .